

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **A. N.**, st. příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika, právně zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2016, č.j. OAM-262/DS-PR-ZA15-2016, ve věci **udělení mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2016, č.j. OAM-262/DS-PR-ZA15-2016 **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám advokáta náklady řízení ve výši **12.342,- Kč** do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajskému soudu v Ostravě byla dne 1.4.2016 doručena žaloba z téhož dne podaná na základě plné moci advokátem uvedeným v záhlaví. Žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2016, č.j. OAM-262/DS-PR-ZA15-2016, kterým bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a písm. b) téhož

zákona. Tímtež rozhodnutím žalovaný určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti žalobce podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Maďarsko.

[2] K žalobě žalovaný správní orgán podal dne 13.4.2016 vyjádření a současně uvedl, že žadatel byl dne 11.4.2016 transferován do Maďarska a adresa pobytu není známa. Krajský soud si ověřil z databáze ministerstva vnitra, že žalobce se v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách nacházel od 21.2.2016 a dne 11.4.2016 došlo k transferu do Maďarska.

[3] Dle sdělení právního zástupce k výzvě soudu se žalobce nachází v maďarském bytovém středisku na adrese Á. H., B. 5600, B., K. Ut 10, Maďarsko.

[4] Soud usnesením ze dne 26. dubna 2016 č.j. 62Az 9/2016-19 řízení zastavil dle § 33 písm. b) zákona o azylu poté, co žalobce byl transferován do Maďarska a soudu nebyla známa jeho adresa. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti podané advokátem žalobce zrušil rozhodnutí zdejšího soudu a věc vrátil k dalšímu řízení rozsudkem č. 4 Azs 98/2016-20 ze dne 24. května 2016.

[5] Z obsahu správního soudu zjistil, že žalobce byl dne 21.2.2016 kontrolován v mezinárodním vlaku EN 406 Chopin jedoucího ve směru z Rakouska do Německa, a to v železniční stanici Břeclav hlídkou Policie České republiky. Při kontrole předložil cestovní pas a platnou jízdenku z Vídně do Berlína a současně bylo zjištěno, že nedisponuje žádným vízem či povolením, které by ho opravňovalo ke vstupu a pobytu na území České republiky, a proto byl eskortován. Další lustraci v několika databázích byla zjištěna shoda s ID č. HU X, z čehož vyplynulo, že jmenovaný dne 16.2.2016 požádal v Maďarské republice o azyl. Žalobce uvedl, že z Alžíru odešel z ekonomických důvodů, vycestoval letecky do Turecka. Za dalších pět dnů se přeplavil na gumovém člunu do Řecka a tam se přihlásil na policii, kde mu bylo sděleno, že nemá nárok na azyl ani žádné vízum. Jeden měsíc se zdržoval na ostrově Laurus v Řecku, pak jel lodí do Athén a za několik dnů nákladním vlakem do Maďarska, kde ho zadržela maďarská policie. V Maďarsku požádal o azyl. Měl se zdržovat v táboře v Bicskeniu. Po čtyřech dnech však odešel, koupil si jízdenku na vlak do Vídně. Následně byl v Rakousku zadržen policií, které uvedl, že nechce v Rakousku žádat o azyl. Byl ubytován v táboře pro uprchlíky. Po několika dnech nastoupil na vlak do Německa. To, že je v České republice nevěděl, chtěl jet přímo do Německa a pak do Francie, kde žije jeho teta. V České republice zůstat nechce. Dne 21.2.2016 byl na základě rozhodnutí Policie ČR zajištěn na dobu třiceti dnů od 21.2.2016 do 21.3.2016; dne 14.3.2016 bylo vydáno žalovanou napadené rozhodnutí.

[6] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí s odkazem na články 3 odst. 1 a 2 první pododstavec, 8, 9, 10, 11, 12 odst. 1, 13 odst., dále čl. 14 odst. 1 a čl. 15 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen Nařízení) dospěl k závěru, že v dané věci k rozhodnutí o mezinárodní ochraně je příslušným státem Maďarsko. Při úvaze o použití čl. 3 odst. 2 pododstavec druhý Nařízení dospěl k závěru, že v Maďarsku neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího

zacházení. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, jak to učinil například zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka. Maďarsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Maďarsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Maďarsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Maďarsku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu ani výše jmenovanému nehrozí v Maďarsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

[7] Strana žalobce argumentovala tím, že maďarský systém je přetížený a v důsledku vyššího nápadu žádostí o mezinárodní ochranu došlo k nepřípustnému snížení standardu azylového řízení s odvoláním na údaje Eurostatu v září 2015, kdy nebylo dosud vyřízeno 107.420 žádostí, v říjnu 2015 77.645 žádostí a v listopadu 2015 53.585 žádostí. Dále bylo poukázáno na zprávu projektu AIDA z října 2015, dle které žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli ze Srbska, což je i případ žalobce, jsou na základě maďarského nařízení vlády č. 191/2015 a ustanovení § 9 maďarského zákona o azylu č. 80/2007 odmítnuty ve zkráceném řízení jako nepřípustné, a proti takovému rozhodnutí navíc maďarská právní úprava nedisponuje účinnou ochranou u soudu, poněvadž lze se bránit jen v extrémně krátké sedmidenní lhůtě, nelze uvádět žádné nové skutečnosti pro řízení u soudu a soud musí rozhodnout do osmi dní. Žádný další opravný prostředek neexistuje. Dále zdůraznila, že je nepřípustné vracet žadatele o mezinárodní ochranu do Srbska, neboť Srbsko není zahrnuto mezi bezpečné země s odvoláním na zprávu UNHCR z roku 2012. Bylo odkázáno na zprávu „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary“ vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugees and Exiles a Asylum Information Database podle stavu k 1.10.2015, kterou navrhuje k provedení jakožto důkazu. Z této zprávy je rovněž zřetelné, že proces vyřizování azylu je v Maďarské republice zcela formální a nedostatečný, azylové řízení probíhá mnohdy pouze několik hodin, žadatelům o azyl není poskytnuta efektivní právní pomoc a řízení ústí prakticky vždy rozhodnutím o neudělení azylu a vrácením žadatelů do Srbska. Za této situace, která graduje především od září 2015, lze mít za to, že situace azylového řízení v Maďarské republice se zásadně zhoršila oproti roku 2012, přičemž již je tento stav kritizován i v nedávném rozsudku Evropského soudu pro lidská práva Nabil versus Hungary ze září 2015. V případě nepřijatelnosti vydání

žadatele o azyl do Maďarské republiky pak pochopitelně nelze uvažovat ani o jeho zajištění za účelem vydání.

[8] Je nesporné, že žalobce požádal v Maďarsku jako první zemi Evropské unie, do které vstoupil, o azyl, a proto s odkazem na články Nařízení uvedené v odstavci [5] tohoto rozsudku je Maďarsko zemí, která by měla o žádosti rozhodnout. Vyloučení Maďarska jako země příslušné k tomuto rozhodnutí je možné pak za použití čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení, viz odstavec [6] tohoto rozsudku, v případě, že v rámci maďarského azylového řízení dochází až k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv. Soudu z jeho rozhodovací činnosti a obecně známých informací je známo, že Maďarsko čelilo a čelí neúměrným návalům uprchlíků a tento problém se zákonitě musel odrazit v azylovém řízení, a který ve svém důsledku vedl k určitým opatřením ze strany maďarské vlády. Soud neprováděl dokazování navrhouvanou zprávou „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary“ s ohledem na informace z jiných zdrojů. Soud především odkazuje na zcela aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. září 2016 č.j. 5 Azs 195/2016-22, který je mu znám z jeho úřední činnosti, a který se s obdobným případem zabýval. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku vyslovil, že s odkazem na judikaturu některých soudů jiných členských států Evropské unie, např. rozsudek britského Vrchního soudu ze dne 5.8.2016 (High Court of Justice, Queen's Bench Division (Administrative Court), *Ibrahimi & Abasi v SSHD*, Case No. CO/5201/2015&CO/5067/2015, dostupný z <http://www.refworld.org/pdfid/57a87cca4.pdf>), rozsudky některých německých soudů: např. rozsudek Správního soudu v Oldenburgu ze dne 2.11.2015, 12 A 2572/15, dostupný z <http://www.asylumlawdatabase.eu/sites/www.asylumlawdatabase.eu/files/aldfiles/VG%20Oldenburg%20U.%20v.%2002.11.2015%20-12%20A%202572.15.doc>, či Správního soudního dvora spolkové země Bádensko-Württembersko ze dne 5.7.2016, A 11 S 974/16, dostupný z http://www.asyl.net/fileadmin/user_upload/dokumente/24054.pdf, rozhodnutí nizozemské Státní rady ze dne 26.11.2015, 201507248/1/V3, <https://www.raadvanstate.nl/uitspraken/zoeken-in-uitspraken/tekst-uitspraak.html?id=85933>, rakouského Správního soudního dvora ze dne 8.9.2015, Ra 2015/18/0113 bis 0120, https://www.vwgh.gv.at/medien/ra_2015180113.pdf?5i8f4q, lucemburského Správního soudu ze dne 17.9.2015, No. 36966, <http://www.asylumlawdatabase.eu/sites/www.asylumlawdatabase.eu/files/aldfiles/Tribunal%20Administratif%20du%20Grand-Duché%20de%20Luxembourg,%20No.%2036966,%202017.09.2015.pdf>, či belgické Rady pro spory plynoucí z cizineckého práva ze dne 15. 12. 2015, 158.631, http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_158631.pdf, má z důvodu změn v maďarské azylové úpravě pochybnosti o správnosti závěru žalovaného ministerstva vnitra ohledně udržitelné kvality maďarského azylového systému, přičemž zdůraznil, že v důsledku změn v maďarské azylové právní úpravě vykazuje řízení o mezinárodní ochraně a podmínky přijetí žadatelů v Maďarsku závažné systémové nedostatky, v jejichž důsledku by navrácení žadatelů do Maďarska mohlo vést k tomu, že budou vystaveni nelidskému, příp. ponižujícímu zacházení. Za těchto okolností je tedy třeba uplatnit výjimku obsaženou v čl. 3 odst. 2 v druhém pododstavci Nařízení Dublin III., a vyloučit tak příslušnost Maďarska.

[9] V souzené věci žalobce na hranicích v Maďarsku byl kontrolován maďarskou policií a byl odvezen do záchytného tábora, kde požádal o azyl. Nevyčkal však výsledek řízení a odjel do Rakouska s cílem se dostat do Francie. Soudu je známo z četné rozhodovací činnosti, že Maďarsko v reakci na příliv značného množství migrantů přijalo zpřísněnou vnitrostátní právní úpravu k 1.8.2015 s cílem zrychlit azylové řízení. Mezi taková nová opatření např. patří zkrácení lhůt pro rozhodnutí o žádosti či podání opravného prostředku, absence odkladného účinku žaloby, upřednostnění rozhodování o merituu věci soudními tajemníky nikoliv nezávislými soudci, rozšíření počtu bezpečných třetích zemí, mezi něž náleží dle Maďarska i Srbsko (v rozporu se stanoviskem UNHCR z roku 2012) a další. Je obecně známo, že vůči Maďarsku z důvodu znepokojení se situací azylového řízení vystoupila i Evropská komise, avšak dosud bez vysloveného závěru. Soud s odkazem na názor vyslovený v rozsudku ze dne 12. září 2016 č.j. 5 Azs 195/2016-22 nemá důvod se s tímto neztotožnit, a tak soud nepřisvědčil žalovanému, že samotná skutečnost, že dosud nebylo na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU je dostačující k závěru, že v Maďarsku nehrozí žalobci nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[10] Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem žalovaného i právního zástupce žalobce. Vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[11] Vzhledem k procesnímu úspěchu žalobce byla mu přiznána náhrada nákladů řízení v souvislosti s právním zastoupením. Advokát účtoval v žalobě 8.228,- Kč, sestávající z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) a sepisu podání ve věci samé (žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000,- Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1.428,- Kč. Dále dne 13.9.2016 soudu sdělil adresu žalobce a dne 5.10.2016 podal k výzvě soudu, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, své stanovisko k aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu, přičemž upřesnil náklady řízení tak, že žádá náhradu právního zastoupení v dosavadní výši 16.456,- Kč, jež se skládá z odměny za čtyři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) a sepisu tří podání ve věci samé (žaloby, kasační stížnosti a vyjádření ze dne 5.10.2016) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000,- Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3

advokátního tarifu za tři úkony právní služby po 300,- Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 2.856,- Kč.

[12] Soud advokátovi přiznal tři úkony právní služby, a to převzetí věci dle § 11 odst. 1 písm. a), sepsí žaloby a kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., dále třikrát paušální částku dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, tj. 3 x 300,- Kč, tj. 10.200,- Kč plus 21 % DPH (2.142,- Kč), celkem 12.342,- Kč. Soud nepřiznal odměnu za podání ze dne 5.10.2016. K žádosti soudu, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, advokát vyslovil souhlas a pak na 8 stranách převzal odůvodnění rozhodnutí NSS ze dne 12.9.2016 č.j. 5 Azs 195/2016-22, které i přiložil. Soud toto podání nepovažuje za nezbytné k chránění zájmu a práv žalobce, když judikatura Nejvyššího správního soudu je krajskému soudu známa z úřední povinnosti. Soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12.342,- Kč do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 13.10.2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně